

รายวิชา ภาษาไทย

รหัสวิชา ท๑๓๑๐๑

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

ผู้สอน ครูเกศวลี มะลิโชติ

เรื่อง โพงพาง ๒

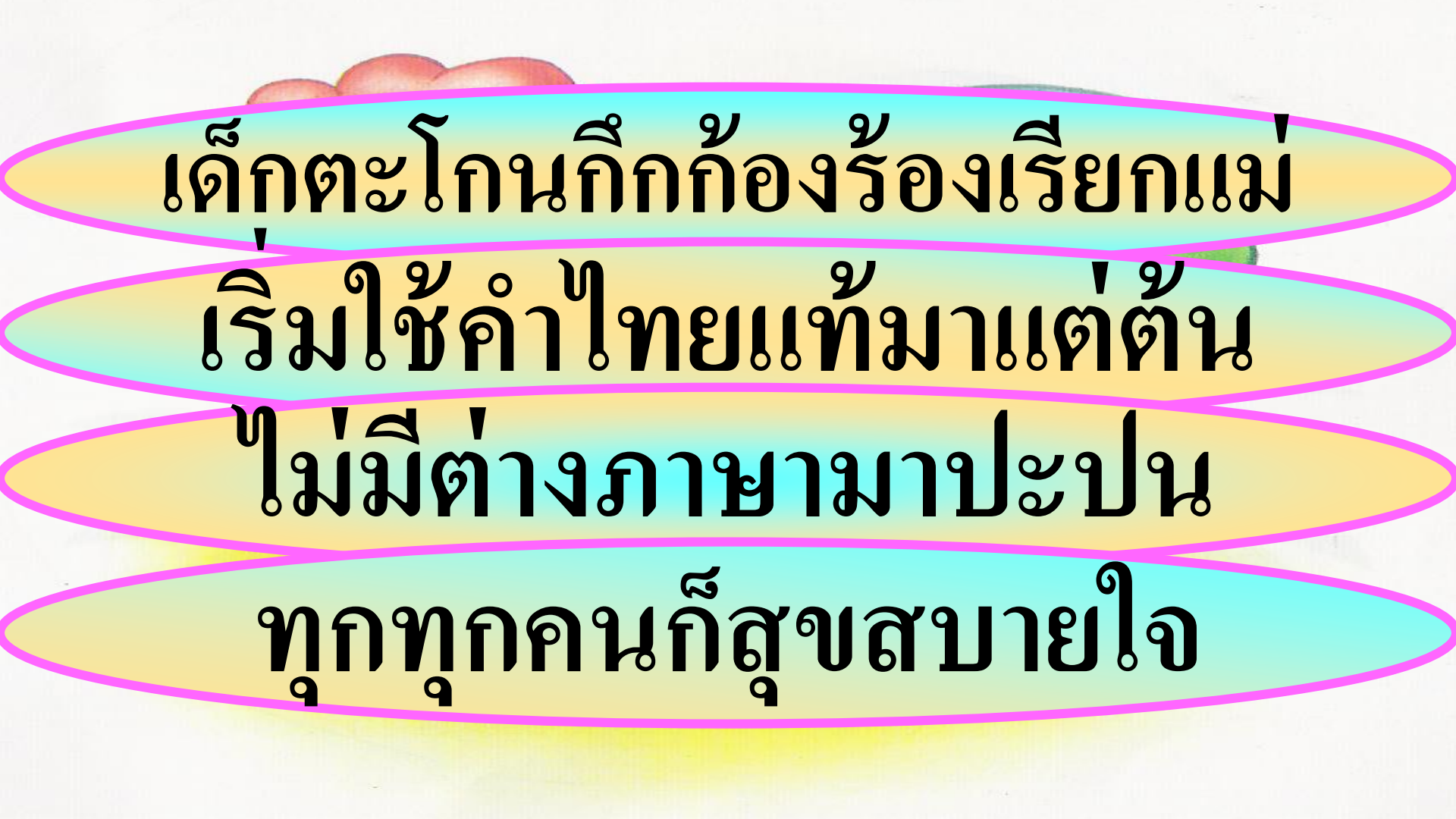
บทร้อยกรอง

ภาษาไทย

ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้

หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล

ในโลกนี้มีอะไรเป็นไทยแท้
ของไทยแน่นั้นหรือคือภาษา
ทั้งคนมีคนจนแต่ต้นมา
ใช้ภาษาไทยทั่วทุกคน

เด็กตะโกนก็กร้องเรียกแม่

เริ่มใช้คำไทยแท้มาแต่ต้น

ไม่มีต่างภาษามาปะปน

ทุกทุกคนก็สุขสบายใจ

แม่อยากให้ลูกรักได้พักผ่อน

ก็ไกวเปลให้นอนจนหลับไหล

ดำเนินกล่อมรำยร้องทำนองไทย

ติดหูแต่สมัยโบราณมา

พ่อโตขึ้นส่งเจ้าเข้าโรงเรียน
ได้เริ่มอ่านเริ่มเขียนเรียนภาษา
ภาษาไทยนั้นได้พัฒนา
เป็นภาษาขีดเขียนให้เรียนกัน

บ้างชอบอ่านถ้อยคำทำนองเสนาะ

ภาษาไทยไพเราะไม่แปรผัน

มีเสียงวรรณยุกต์ทุกทุกชั้น

ขบร้องกันได้ง่ายคล้ายดนตรี

จะนั้นหรือจะไม่ให้รักเจ้า

ภาษาไทยของเรามีศักดิ์ศรี

เกิดเป็นไทยคนหนึ่งเราจึงมี

ของดีดีชื่อว่า ภาษาไทย

ในโลกนี้/มีอะไร/เป็นไทยแท้
ของไทยแน่/นั่นหรือ/คือภาษา
ทั้งคนมี/คนจน/แต่ต้นมา
ใช้ภาษา/ไทยทั่ว/ทุกคน

เด็กตะโกน / กึกก้อง / ร้องเรียกแม่

เริ่มใช้คำ / ไทยแท้ / มาแต่ต้น

ไม่มีต่าง / ภาษา / มาปะปน

ทุกคน / ก็สุข / สบายใจ

แม่อยากให้/ลูกรัก/ได้พักผ่อน

ก็ไกวเปล/ให้นอน/จนหลับไหล

ดำเนินงกด้อม/ร้ายร้อง/ทำนองไทย

ติดหู/แต่สมัย/โบราณมา

พอโตขึ้น/ส่งเข้า/เข้าโรงเรียน

ได้เริ่มอ่าน/เริ่มเขียน/เรียนภาษา

ภาษาไทย/นั้นได้/พัฒนา

เป็นภาษา/ขีดเขียน/ให้เรียนกัน

บ้างชอบอ่าน / ถ้อยคำ / ทำนองเสนาะ

ภาษาไทย / ไพเราะ / ไม่แปรผัน

มีเสียง / วรรณยุกต์ / ทุกทุกชั้น

ซับซ้อน / ได้ง่าย / คด้ายดนตรี

ฉะนั้นหรือ/จะไม่/ให้รักเจ้า

ภาษาไทย/ของเรา/มีศักดิ์ศรี

เกิดเป็นไทย/คนหนึ่ง/เราจึงมี

ของดีดี/ชื่อว่า/ภาษาไทย

ใบความรู้ ภาษาไทยถิ่น

*** ท ๑๒/ผ.๒

ภาษาไทยถิ่น หมายถึง ภาษาที่ใช้สื่อสารกันเฉพาะตาม
ท้องถิ่นต่างๆ ของประเทศไทย แต่ถึงแม้เสียงและคำของแต่ละท้องถิ่น
จะต่างกันแต่ความหมายคงเดิม

ภาษาไทยถิ่น แบ่งออกได้กว้างๆ เป็น ๔ ถิ่น คือ ภาษาไทย
ถิ่นเหนือ ภาษาไทยถิ่นอีสาน ภาษาไทยถิ่นกลาง และภาษาไทยถิ่นใต้
นิยมเรียกสั้นๆ ว่า ภาษาเหนือ ภาษาอีสาน ภาษากลาง และภาษาใต้

เนื่องจากประเทศไทยมีภาษาไทยถิ่นแตกต่างกัน จึงจำเป็นต้องมี
ภาษากลางเพื่อใช้สื่อสารให้เข้าใจตรงกัน ซึ่งภาษากลางที่ใช้กันใน
ประเทศไทยคือ ภาษาไทยถิ่นกลาง จังหวัดกรุงเทพมหานคร

นอกจากนี้ยังมีภาษาไทยมาตรฐาน หมายถึง ภาษาที่ใช้เป็น
ภาษาราชการ ใช้ในโอกาสที่เป็นทางการ ใช้ในโรงเรียน สถานศึกษา
หรือหน่วยงานราชการ เป็นต้น

คำภาษาไทยถิ่นบางคำใช้คำเดียวกันในภาษากลาง แต่อาจ
ต่างกันเฉพาะเสียงที่ออก เช่น คำว่า **พ่อ**

ภาษาไทยถิ่นเหนือ	ใช้ว่า	ป้อ
ภาษาไทยถิ่นใต้	ใช้ว่า	ผ่อ
บางคำอาจใช้ต่างคำกัน เช่น คำว่า		พูด
ภาษาเหนือ	ใช้ว่า	อู้
ภาษาอีสาน	ใช้ว่า	เว้า
ภาษาใต้	ใช้ว่า	แหลง

*** ท ๑๒/ผ.๒

คำบางคำแม้เป็นภาษาถิ่นด้วยกัน หากต่างจังหวัดกันก็ใช้
เสียงต่างกัน เช่น คำว่า **พี่สาว**

เชียงใหม่	เรียกว่า	ปี้
แพร่	เรียกว่า	ไญ่ หรือ แญ่
น่าน	เรียกว่า	เอ้ย หรือ ปี้เอ้ย

คนไทยควรใช้ภาษากลางให้ถูกต้องชัดเจน ถ้าอยู่ในท้องถิ่นใด
ก็พูดภาษาถิ่นนั้นๆ ด้วยความภูมิใจ

★ ★ ★

ท ๑๒/ผ.๒

ตัวอย่างภาษาไทยถิ่นเหนือ

คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
กาด	ตลาด	ตุง	ธง
ง่าว	โง่	ล้า	อรร้อย
ป้อ	พ่อ	เยยะ	ทำ
แ่อว	เที่ยว	ตุ้เจ้า	พระ
เตี้ยว	กางเกง	เมื่อย	เป็นไข้ไม่สบาย

ตัวอย่างภาษาไทยถิ่นอีสาน

คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
อู้	พูด	บักนัด	สับปะรด
อັก	รัก	เลาะ	เที่ยว
หั่ว	หัวเราะ	จอก	แก้วน้ำ
อ้าย	พี่	เก็บ	รองเท้าว
คิดฮอด	คิดถึง	ข่อย	ฉันทน์, ฝั่ม

ตัวอย่างภาษาไทยถิ่นใต้

คำ	ความหมาย	คำ	ความหมาย
โกปี้	กาแฟ	แตงจีน	แตงโม
ซี้หอก, ซี้เท้ง	โกหอก	พุงปลา	ไตปลา
หอรอย	อรร้อย	หลบบ้าน	กลับบ้าน
ลอกอ	มะละกอ	เคย	กะปิ
คง	ข้าวโพด	ข้องใจ	คิดถึง เป็นห่วง

★ ★ ★

ท ๑๒/ผ.๒

เปรียบเทียบคำภาษาไทยถิ่น ๔ ภาค

ภาษาไทย ถิ่นกลาง	ภาษาไทย ถิ่นเหนือ	ภาษาไทย ถิ่นอีสาน	ภาษาไทย ถิ่นใต้
พ่อ	ป้อ	อ้อพ่อ	ผ่อ
ฉันทน์	เป็น	ข่อย	ฉาน
รัก	อັก	อັก	หรััก
ข้าง	จ้าง	ข้าง	ข้าง
มอง, ดู	ผ่อ	เป้ง	แล
เพื่อน	เปื่อน	เสี้ยว	เฟื่อน
พูด	อู้	เว้า	แหลง
โกหอก	ซี้จู้	ซี้ตัว	ซี้หอก
กลับบ้าน	ปิ๊กบ้าน	กลับเฮียน	หลบ้าน
สนุก	ม่วน	ม่วน	นุก
กิน	กิน	กิน	กิน
ฝรั่ง	มะแก้ว	บักสีดา	ชมไฟ
มะละกอ	บะกล้วยแต่ด	บักหุ่ง	ลอกอ
สับปะรด	บะชะนัด	บักนัด	หย่านัด
อรร้อยมาก	ลำแต่ๆ	แซบอ้อหลี	หอรอยจ้งหู้

กิจกรรม

แบ่งกลุ่ม ช่วยอ่าน ช่วยคิด

ช่วยเขียน ร่วมนำเสนอ

สรุปความรู้

“ภาษาไทยถิ่น”

ภาษาถิ่นเป็นภาษา
ที่มีลักษณะเฉพาะตัว
ซึ่งแสดงถึงเอกลักษณ์

ลักษณะความเป็นอยู่
และวิถีชีวิตของ
ผู้คนในท้องถิ่น
แต่ละภาคในประเทศไทย

ภาษาไทยมาตรฐาน

กับ

ภาษาถิ่น

เฮา

นัน

รักกันนะ

ป๋ออย

ฉาน

ดำ

อโรย

รักกันนะ

แซ่บ

ห่อร่อย

อุ
บุ

พุด
บุ

รักกันนะ

ว่า

แห่ดง

อะหยั่ง

อะไร

รักกันนะ

อีหยั่ง

ไ้อัไหร์

๗
บิกบ้าน

กั๊บบ้าน

รักกันนะ

๕
เมื่อเฮือน

หัดบบ้าน

กาจ

ตลาจ

รักกันนะ

ตลาจ

หลาจ

๗
แม่อยู่

คุณยาย

รักกันนะ

แม่ใหญ่

แม่เต๋า

มะก้วยแก้ว

ฝรั่ง

รักกันนะ

บั๊กสีดา

ชมพู

ทำได้

ทำอะไร

รักกันนะ

ทำอะไร

ทำได้

ใบงานที่ ๐๔

เขียนคำภาษาถิ่นเหนือ

คำชี้แจง เขียนคำภาษาถิ่นเหนือ

ให้ถูกต้องแล้วฝึกอ่าน

ใบงานที่ ๐๔
เขียนคำภาษาถิ่นเหนือ

คำชี้แจง เขียนคำภาษาถิ่นเหนือให้ถูกต้องแล้วฝึกอ่าน

๑. ตลาดิ =

๒. กางเกง =

๓. อร่อย =

๔. รัก =

๕. นั้ =

๖. มะละกอ =

๗. พระ =

๘. พุด =

๙. เที่ยว =

๑๐. ึง =

ชื่อ สกุล ชั้น เลขที่

ใบงานที่ ๐๕

เขียนคำภาษาถิ่นอีสาน

คำชี้แจง เขียนคำภาษาถิ่นอีสาน

ให้ถูกต้องแล้วฝึกอ่าน

ใบงานที่ ๐๕
เขียนคำภาษาถิ่นอีสาน

คำชี้แจง เขียนคำภาษาถิ่นอีสานให้ถูกต้องแล้วฝึกอ่าน

๑. มะละกอ =

๒. สับปะรด =

๓. อร่อยจริง ๆ =

๔. กั้งก่า =

๕. รองเท้า =

๖. รัก =

๗. พุด =

๘. หัวเราะ =

๙. คิดถึง =

๑๐. แก้วน้ำ =

ชื่อ สกุล ชั้น เลขที่

ใบงานที่ ๐๖
เขียนคำภาษาถิ่นได้
คำชี้แจง เขียนคำภาษาถิ่นได้
ให้ถูกต้องและฝึกอ่าน

ใบงานที่ ๐๖
เขียนคำภาษาถิ่นได้

คำชี้แจง เขียนคำภาษาถิ่นใต้ให้ถูกต้องและฝึกอ่าน

๑. พุด =

๒. โกหก =

๓. แต่งโม =

๔. กลับบ้าน =

๕. กะปิ =

๖. กาแฟ =

๗. สับปะรด =

๘. มะละกอ =

ชื่อ สกุล ชั้น เลขที่

เปลี่ยนภาษาถิ่น เป็นภาษาไทยกลาง

ได้ฮักกับอ้าย

เหมือนใจได้ปริญญา

ภาคอีสาน

ฮัก = อ้าย =

ครูมิ่งค์ทำไอ้ไหน

ภาคใต้

ไอ้ไหน =

หมู่เฮาไปกาดนัด

ภาคเหนือ

หมู่เฮา =

กาด =

บันทึกดาภิโธดะทอไ้

ภาคอีสาน

บันทึกดา =

ทอไ้ =

ฉานหอบบ้านก่อนนะ

ภาคใต้

ฉาน =

หอบบ้าน =

แม่ใหญ่ว่าอียัง

ภาคอีสาน

แม่ใหญ่ =

ว่า =

อียัง =